

Otevřeli konzervu.
A nezůstane jen u jednoho
nepříjemného překvapení.

 Pro všechno na světě, co to je? Voní to podivně a ještě podivněji to vypadá... ale je to v mé misce! Tak si říkám, že to asi mám sníst. Můj ty kočičí smutku! To musí být nedorozumění. A to velké. Já to hned uvedu na pravou míru! Protože já, ušlechtilý domácí kocour Winston Churchill, bych nikdy nesnědl nic, co by se nezamlouvalo mým urozeným dásním. Ještě ke všemu když jsem si to vůbec neobjednal!

Rozmrzele se poklusem vydám z kuchyně, abych našel Olgu. Olga je naše hospodyně, a je tudíž zodpovědná za tu katastrofu v mojí misce. Normálně nám Olga s profesorem vaří znamenitě, ale dnes se tu zjevně něco pokazilo.

Budu si tedy stěžovat. Jestli tedy Olgu vůbec najdu, protože momentálně po ní není vidu ani slechu. Není v obýváku ani v jídelně, ani v pracovně není – všude samá voda. Zvláštní. Sednu si doprostřed naší dlouhé chodby a střídavě se dívám tím nebo

oním směrem. V bytě je úplné ticho. Kdyby někde byla, musel bych ji přece slyšet. Jako kocour mám totiž opravdu dobré uši.

Tady! Z ložnice se ozývá tiché šustění! Hned pádím na druhou stranu chodby a vklouznu dovnitř dveřmi, které jsou pootevřené na škvíru. Olga stojí před skříní zády ke mně a ukládá prádlo. Chci se přitisknout k jejím nohám, ale v tom zabrzdím: To vůbec nejsou Olžiny nohy! Předě mnou stojí úplně neznámá žena. Mňaaaaau! Kdo je to?

Cizí žena se ke mně otočí a užasle se na mě podívá. Zjevně jsem ji překvapil, stejně jako ona mě. Sehne se a chce mě pohladit po hlavě. Zařadím zpátečku. S cizími se zásadně nemazlím!

„Ach, kdopak jsi?“ vyptává se. Její hlas zní stejně jako Olžin. Páni! A i jinak vypadá cizinka podobně: štíhlá postava, dlouhé blond vlasy sepnuté do culíku. Nedokážu moc dobře odhadnout věk lidí. Když už to nejsou děti a dosáhnou své konečné výšky, připadají mi všichni skoro stejní.

Opět se k ženě o krok přiblížím a pozorně si ji prohlížím. Přátelsky se na mě usmívá, jako by čekala na odpověď. No, kdo jsem? Kdybych mohl mluvit, samozřejmě bych se dámě představil, jak se sluší a patří. A pověděl bych jí, že se jmenuji Winston Churchill, ale že mi všichni říkají jen Winston. Že už tady u profesora Wenera Hagedorna v hamburské nóbl čtvrti ve Schwarzově ulici 106a žiju docela dlouho. Že nej-

raději ležím na pohodlném gauči v obývací místnosti nebo na flaušovém koberci před krbem. Že mým oblíbeným jídlem je čerstvě uvařené drůbeží srdce ovoněné petrželí. A že jsem ryze domácí kocour, takže nikdy neopouštím byt. A už vůbec ne dobrovolně, protože když z okna pozoruju ty zanedbané kočky na dvoře, tak mě ten nehostinný svět venku děsí.

Kdybych uměl mluvit, asi bych téhle cizí ženě tohle všechno o sobě pověděl. Nebo alespoň část. Ale já mluvit neumím, a tak tedy nic neřeknu. Stejně je to jedno, protože mnohem důležitější přece je, kdo je ona? A co tady dělá?

Posadím se před cizinku, mňouknu a švihnu ocasem sem a tam. Ještě jednou natáhne ruku a podrbne mě za ušima. Nechám ji a je mi to dokonce docela příjemné. Ale přesto – cožpak se vy lidé neumíte ani představit? Cizí kočky, kterým jste se ještě nepředstavili, se nedrbou. Většina lidí se zkrátka neumí chovat.

Dveře do ložnice se rozlétnou a vejde Olga. Běžím k ní a na uvítanou se jí vehementně otírám hlavou o nohy a hlasitě mňoukám.

„Ahoj, Winstone,“ pozdraví mě a směje se, „chyběla jsem ti? Byla jsem jen na chvíli venku. A vidím, že ses už seznámil s Annou.“

„Jasně, zrovna se snažíme skamarádit,“ odpoví cizí žena, která se zjevně jmenuje Anna. My se snažíme skamarádit? No, že o tom nic nevím!

„Ach, to je hezké!“ Olga se usmívá. „Víš, Winstone, doufala jsem, že se ti Anna bude líbit. Anna je totiž moje sestra.“

Krucinál – Olžina sestra! Tak proto ta podoba! Kdybych neměl na čenichu tolik chlupů, nepodařilo by se mi skrýt překvapení. Takhle mi zbývá jen tiše mňouknout.

„Winston je kočka profesora Hagedorna,“ vysvětlí Olga své sestře. „Takže se nebudeš starat jen o pana profesora, ale i o jeho kocoura.“

Anna kývne. „To už mi profesor vysvětlil. Zrovna jsem Winstonovi dala jídlo.“

Ha! Tak to byla ONA! Nahlas zafuním – ale Anna a Olga si toho nevšimnou a čile se baví dál.

„Ty už jsi mu něco dala? A co?“

„No, koupila jsem žrádlo pro kočky. Před chvílí, když jsem šla koupit prací prášek. Měli ve slevě celý karton konzerv. Rovnou jsem ho vzala.“

„Žrádlo z konzervy? Pro Winstona?“ Olga se směje.

Co je na tom prosím pěkně tak vtipného? tážu se sám sebe. A co je vůbec žrádlo z konzervy?

„Ano, samozřejmě. A proč ne? Dívala jsem se na obsah a vypadalo to moc dobře. Krůta s rýží.“

Olga se stále směje, já jsem v rozpacích. To, co jsem viděl ve své misce, nebyla ani náhodou krůta s rýží. Spíš to vypadalo jako vlhká zemina, která Olze na jaře vždy stojí na balkoně, když přesazuje pokojové rostliny.

„Nevěřím, že by náš Winston snědl žrádlo z konzervy. Na to je příliš rozmazlený. Vždycky pro něj uvařím něco čerstvého. Pro kocoura a pro pana profesora. To si rovnou zapamatuj.“

Zprvė: Olga má pravdu. Zadruhé: Proč by si to Anna měla zapamatovat? Nechápu. Hlavně že Olga sama ví, co nám s Wernerem chutná.

„Dobře, zapíšu si to rovnou do sešitu. Doufám, že všechno nepokazím, až už tu nebudeš.“ Anna si povzdechne.

„Neměj obavy. To se poddá. Příští týden ti ještě můžu všechno ukázat. A ty mi můžeš kdykoli zavolat, když si něčím nebudeš jistá.“

Tak moment! Co znamená: Až už tu nebudeš? To jsem se určitě musel přeslechnout. Olga patří do Schwarzovy ulice 106a stejně jako Werner, moje dva metry vysoké plyšové škrabadlo a naše police se spoustou knih. A samozřejmě stejně jako já. Nebo jinak: Schwarzova ulice 106a bez Olgy nefunguje. Z toho pak vzejdou takové věci jako „krůta s rýží“ z konzervy.

Anna teď ale skutečně z kapsy vytahuje sešit a tužku a začne si něco čmárat. Mám to chápat tak, že Olga vážně plánuje nás opustit? Pozvolna se mě zmocňuje velmi nepříjemný pocit; jemný, ale stálý tlak na mém kocouřím břiše. Je dobře, že je ještě tak prázdné, jinak by to pravděpodobně bolelo. Až už tu nebudeš – čím déle nad tím přemýšlím, tím rych-

leji mi tluče srdce. Nemám totiž vůbec rád, když se v mém životě mění něco, na čem mi záleží. Dokonce bych řekl, že to nenávidím!

Cvak, cvak – v zámku vchodových dveří někdo otočí klíčem. Werner! Musí celé té hlouposti udělat přítrž, a to hned! Se svým profesorem žiju už tak dlouho, že mi rozumí i beze slov. Peláším tedy ke vchodovým dveřím, a sotva Werner stane v chodbě, začnu teskně mňoukat a převalovat se před ním na zemi ze strany na stranu.

„Propánajána, Winstone, co je to s tebou?“ Werner si svlékne maňestrovou bundu a skloní se ke mně. „Bolí tě břicho?“ Láskyplně mě hladí po břichu. Pak se zase narovná. „Olgo? Jsem zpět! Myslím, že Winstonovi není dobře.“ Můj profesor! Prostě supertřída! Hned si všimnul, že se něco děje.

„Moment!“ zazní z druhého konce bytu. „Hned přijdu.“

Rozhodnu se, že tu svoji hru na soucit ještě trochu vystupňuju, než se tu Olga objeví a ještě si pomyslí, že se jen předvádím. Tak mňoukám ještě žalostněji a nakonec zůstanu ležet na zádech, všechny čtyři nohy natažené. Jestli tohle není obraz utrpení a bídy, tak už nevím!

„Ach, co je kocourovi?“

„No, vypadá to, že mu vůbec není dobře. Už jste ho dnes krmila?“

Olga přikývne. „Anna ho už krmila. Dala mu ovšem žrádlo z konzervy. Ještě jsem se nedívala, jestli

se toho Winston vůbec dotknul. Možná má jen hlad, protože mu to nechutnalo.“

„Žrádlo z konzervy?“ Werner kroutí hlavou. „To samozřejmě nepůjde, abyste v budoucnu svému Dieterovi vařila a my bychom tu museli vzít zavděk fast-foodem.“

Fast čím? Nechápu. Ale to nevadí, protože je to zřejmě něco, co stejně není dobré. Ta narážka na Dietera je ovšem zajímavá... Mám takový pocit, že mi tenhle chlápek ještě způsobí pár problémů. Minimálně se tu jeho jméno objevovalo podezřele často, doprovázeno Olžiným nadšeným povzdechem. Dieter je asi někdo, kdo pro ni hodně znamená. A sice tolik, že chce raději v budoucnu vařit pro něj než pro mě s Wernerem.

Z toho by si jeden rval chlupy!

Olga se směje.

„Nemějte obavy, ještě sestře ukážu, co rádi jíte. Dieterovi ostatně nasadím dietu, poslední dobou pěkně přibral.“

„Není divu. Kdo si uloví za ženu nejlepší kuchařku na světě, ten se pár deka navíc nevyhne. A víte co?“ Werner se významně odmlčí.

„Ne.“ Olga zavrtí hlavou.

„Jsem celý rudý závistí. Bez váhání bych přibral pět kilo, kdybych si vás tím udržel. Pro mě za mě třeba deset. Že nás opouštíte, považuji za opravdovou katastrofu!“